๗๑๘๔
พ.ร.ร.
ก. ๔๔๔๗

แบบเรียน
ของ
กระทรวงศึกษาธิการ

เรื่อง นกกางเขน

372
ก

กระทรวงศึกษาธิการ

แบบเรียนภาษาไทย

หนังสืออ่านเรืองนกกางเขน

นายกี กีรติ วิทโยลาร B. Sc.

นายอร่าม สิทธิสาริบุตร

เรียบเรียง

นายสงัด มุสิกถาวร เขียนภาพ

พิมพ์ครั้งที่สิบสอง ๕๐๐,๐๐๐ เล่ม

พ.ศ. ๒๔๙๗

ปกกระดาษราคาเล่มละ ๑.๒๐ บาท

(ห้ามขายเกินกว่าราคาที่กำหนดไว้นี้)

พิมพ์ที่โรงพิมพ์คุรุสภา

ปากคลองบางลำพูบน พระนคร

มีลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติ

372
ว

บัญชีเรื่อง

๑ ๒ พ.ย. ๒๕๐๑

หน้า

คำนำ
บทที่ ๑ ทำรัง ๑
บทที่ ๒ ลูกนก ๖
บทที่ ๓ เพลงกล่อมลูก ๑๐
บทที่ ๔ ความสามัคคี ๑๖
บทที่ ๕ คำสั่งสอน ๒๒
บทที่ ๖ ลูกนก ตกใจ ๒๕
บทที่ ๗ หัดบิน ๓๒
บทที่ ๘ ความดื้อของนิ่ม ๓๖
บทที่ ๙ ลูกนกพ้นอกพ่อแม่ ๔๐

คำนำพิมพ์ครั้งที่หนึ่ง

กองตำราได้เรียบเรียงหนังสือเล่มนี้ขึ้น เพื่อเป็นหนังสืออ่านสำหรับเด็ก อายุราว ๘—๑๐ ขวบ มีแนวสอนให้เด็กเกิดความรู้สึกรักธรรมชาติ มีความกรุณาต่อสัตว์ และมีความสนุกเพลิดเพลินตามท้องเรื่อง เพื่อเป็นทางนำให้เด็กเกิดนิสัยรักการอ่านหนังสือขึ้น อันจักเป็นประโยชน์แก่การศึกษาของเด็กทางหนึ่ง.

กองตำรา กรมวิชาการ
กระทรวงศึกษาธิการ
กุมภาพันธ์ ๒๔๘๒

เรื่องนกกางเขน

บทที่ ๑

ทำรัง

๑. เช้าวันหนึ่ง นกกางเขนตัวผู้ตัวหนึ่ง เกาะอยู่บนกิ่งมะม่วงในสวน นกน้อยตัวนี้เริ่มส่งเสียงร้องไพเราะจับใจ มันร้องพลางกระโดดพลางไปตามกิ่งไม้ กิ่งโน้นบ้าง กิ่งนี้บ้าง

๒. มันร้องอยู่ไม่นาน ก็มีนกกางเขนตัวเมียซึ่งเกาะที่กิ่งล่าง ส่งเสียงร้องประสานรับออกมา

นกกางเขนตัวผู้มองไปทางนางนก พลางนึกในใจว่า "ฉันอยากจะพูดกับนางนกตัวนี้จริง" นึกแล้วจึงพูดว่า "สวัสดี วันนี้อากาศดีมากนะจ๊ะ"

นางนกตอบว่า "จ๊ะ อากาศอย่างนี้ทำให้ฉันรู้สึกเบิกบานใจจริง"

๓. "เอ๊ะ! ถ้าเช่นนั้นเธอก็คงได้รับความเศร้าใจมาแล้วน่ะซี ฉันขอแสดงความเสียใจด้วย" นกตัวผู้พูดพลางบินพลางไปเกาะอยู่ที่กิ่งไม้ข้างๆ นางนก "เธออยู่ตัวเดียวหรือจ๊ะ?"

"จ๊ะ ฉันอยู่ตัวเดียวแท้ๆ เมื่อปีกลายนี้ ฉันอยู่กับนกตัวผู้ตัวหนึ่ง และเราช่วยกันทำรัง เพื่อเป็นที่

อาศัย มีเด็กเกเรคนหนึ่ง เอาหนังสติ๊กมายิงเขา
ตายมิฉะนั้น เราคงจะอยู่ด้วยกันต่อมา ด้วยความผาสุก”

๔. นกตัวผู้กล่าวว่า “พุทโธ่! น่าสงสารจริง ๆ
เด็ก ๆ นี่ ช่างซุกซนเหลือเกินนะจะ ดูรึ เราทำอะไร ๆ
เพื่อเอาอกเอาใจ พวกเขาทุกอย่าง เราร้องเพลงให้เขา
ฟัง และบินไปมา ทำให้โลกนี้สวยงาม และน่ารักยิ่งขึ้น
แต่ถึงกระนั้น เด็กใจร้ายพวกนี้ ยังพยายาม ทำลายความ
สวยงามของพืชและสัตว์ และทารุณต่อเราได้ลงคอ”

๕. นางนกน้อยนั้น ถามขึ้นบ้าง “เธออยู่ตัวเดียว
เหมือนกันหรือจะ?”

“จะเหมือนกัน” นกตัวผู้ตอบ ด้วยสำเนียงอัน
เศร้าสลด “เรืองของฉันก็เหมือนกับของเธอแหละจะ
คือเมื่อปีกลายนี้ ฉันและนกตัวเมียตัวหนึ่ง ช่วยกัน
ทำรัง และอยู่เป็นสุขด้วยกัน ได้เพียงสองสามสัปดาห์
เท่านั้น” พูดแล้วก็ถอนใจใหญ่

๖. “อยู่มาวันหนึ่ง ขณะที่ฉันและเพื่อนกำลังออก
ไปหาเหยื่อเพื่อให้ลูกเล็ก ๆ เจ้างูเขียวตัวหนึ่งเลื้อยเข้า
ไปในรัง แล้วกินลูกของเราหมด”

“เดี๋ยวนี้ แม่นกเพื่อนของเธอไปไหนเสียเล่าจะ?”

“เขาตายเสียแล้วละจะ ตายเพราะความโศกเศร้า
คิดถึงลูก ฉันก็ต้องว้าเหว่อยู่ตัวเดียว ตั้งแต่นั้นมา”

๗. นกทั้งสองต่างนิ่งเงียบไป ชั่วขณะหนึ่ง มองดูกันด้วยสายตาอันสลดแล้วนกตัวผู้หันหน้าไปทางนางนก พลางพูดว่า “เราทั้งสองต่างได้รับเคราะห์ต้องพรากจากเพื่อนมาด้วยกัน เธอมาอยู่กับฉันเถิดนะจะแล้วเราจะได้ช่วยกันทำรังอีกครั้งหนึ่ง คราวนี้เราจะพยายามหาที่ซึ่งพ้นภัย ไม่ให้เด็กๆมารบกวน และไม่ให้สัตว์อื่นๆ มาทำอันตราย ฉันจะช่วยดูแลเธอเสมอ และจะคุ้มครองป้องกันภัย ให้เธอด้วย”

๘. นางนกน้อยตอบว่า “ฉันยินดีมากจ้ะ เรามาช่วยกัน หาที่ปลอดภัย เพื่อทำรังของเราเถิด”

นกตัวผู้พูดว่า “ฉันรู้จักที่ปลอดภัยอยู่แห่งหนึ่งแล้ว บินตามฉันมาซิ ฉันจะชี้ให้เธอดู” ครั้นแล้วนกทั้งสองก็พากันบินไป ยังกำแพงเก่าแห่งหนึ่งซึ่งมีเถาวัลย์ปกคลุมอยู่หนาทึบ

๙. กำแพงนี้อยู่ทางด้านหนึ่งของสวน ซึ่งมีบริเวณกว้างขวาง ในสวนนี้มีบ้านใหญ่หลังหนึ่ง เจ้าของบ้านเป็นคนใจบุญ เขาได้กำชับลูกหลานและคนใช้ในบ้านของเขาบ่อยๆ ให้ทุกคนเลี้ยงดูนก ซึ่งอาศัยอยู่ในบริเวณบ้าน และไม่ให้ไปทำร้าย หรือขับไล่นกใดๆ ที่บินผ่านไปมาด้วย

๑๐. นกตัวผู้ บินหายเข้าไป ในซุมเถาวัลย์นั้น
ก่อน นางนกจึงบิน ตามเข้าไป ภายใต้ใบไม้ทับนั้น
บ้าง มันพบโพรงกลมเล็กโพรงหนึ่ง บนกำแพงเก่านั้น

นกตัวผู้พูดว่า "ที่นี่ยังไงเล่าจะ เป็นที่ซึ่งเรา
ควรมาทำรังอยู่ ไม่มีเด็กคนไหน รู้ว่ามีรังนกอยู่ใน
นี้ เพราะใบเถาวัลย์ปกคลุมรังของเราไว้ อย่างมิดชิด
ทั้งจะบ้องกัน ฝนและลม ให้เราด้วย"

๑๑. นกกางเขนทั้งสอง ช่วยกันคาบกิ่งไม้เล็กๆ
และฟางข้าว มากองรวมไว้ คาบกิ่งไม้ มากรุเป็นพื้น
เอาต้นเหยียบไว้ แล้วเอาปากสานฟางข้าว สอดเข้า
กับกิ่งไม้ ทำรังขึ้นรังหนึ่ง อย่างงดงาม ใช้โคลนและ
หญ้า ยึดกิ่งไม้เล็กๆ ให้รวมกันเป็นรูปรัง ส่วนภายใน
รัง ใช้ใบหญ้าอ่อนๆรอง เพื่อให้นุ่ม

๑๒. นกตัวผู้ยังบินไป หาต้นฝ้าย คาบปุยฝ้าย มา
กรุข้างใน ให้รังนั้นอุ่นสบายขึ้นอีก ส่วนนางนก บิน
ไปยังทุ่งนา หาชนนก มาช่วยกรุภายในรัง เช่นเดียวกัน

นกน้อยทั้งสอง ต่างช่วยกันทำรัง ให้น่าอยู่
และให้อุ่นสบาย จนสำเร็จ ตลอดเวลาที่ทำ ต่างก็ร้อง
เพลงสู่กันฟัง และเมื่อสำเร็จเรียบร้อยแล้ว ก็พากัน
เข้าไป อาศัยอยู่ในรังนั้นต่อไป

คำถาม

บทที่ ๑

๑. เรื่องนี้เริ่มต้นกล่าวถึงอะไร? กล่าวถึงสิ่งนั้นว่ากระไร?

๒. นกกางเขนตัวเมียเกาะอยู่ที่ไหน? ทำไมนกตัวผู้จึงเห็นนกตัวเมีย?

๓. มันทักกันว่ากระไร?

๔. นางนกกางเขนเล่าเรื่องอะไรให้นกตัวผู้ฟัง?

๕. เรื่องของนกตัวผู้เป็นอย่างไร?

๖. นกทั้งสองชวนกันไปไหน? ไปทำอะไร?

๗. นกกางเขนคาบเอาอะไรมาทำรังของตัว?

๘. สัตว์ต่างๆ เช่น นกผีเสื้อ มีประโยชน์แก่โลกอย่างไร?

๙. เราควรทำอย่างไร จึงจะได้ชื่อว่าเป็นผู้มีใจกรุณาต่อสัตว์?

๑๐. ตอนสุดท้ายของบทกล่าวถึงนกสองตัวนั้นว่ากระไร?

บทที่ ๒

ลูกนก

๑. ต่อมา นางนกกางเขนออกไข่สี่ฟอง รู้สึกดีใจมาก จึงชี้ให้นกตัวผู้ดูไข่ทั้งสี่ฟองนั้น

๒. นางนกพูดว่า "มาดูอะไรนี่แน่ะ เธอรู้สึกดีใจเหมือนฉันไหมจ๊ะ ต่อนี้ไป ฉันต้องอยู่กับรังนี้แล้ว จะไม่ไปไหนนานๆกับเธออีก ฉันจะไปชั่วครู่เดียว เพื่อหาตัวหนอน จนกว่าไข่น้อยๆ ของฉันจะออกเป็นตัว"

นกตัวผู้พูดว่า "ดีแล้วจ๊ะ เมื่อเธอออกไปหาอาหาร ฉันจะฟักไข่ ให้อุ่นเอง"

๓. ทุกคราวที่นางนก ออกไปจากรัง นกตัวผู้ก็เข้าไป ฟักไข่แทน และร้องเพลงเพราะๆเสมอ แสดงว่า มีความปลื้มใจและผาสุกมาก นางนกก็ปลื้มใจเช่นเดียวกัน เวลากลางคืน นกทั้งสองต่างเข้ารังช่วยกันกกไข่เหล่านั้น ให้อบอุ่น

๔. ต่อมาอีกสองสัปดาห์ ลูกนกเล็กๆสี่ตัว ก็ออกมาจากไข่ทั้งสี่ฟองนั้น นางนกกางปีกของมันออกป้องกันความหนาว ให้ลูกน้อย แล้วนางนก จึงคาบเปลือกไข่ ทิ้งออกไปเสียจากรัง

๕. แม่นกกางปีกโอบลูกน้อย ให้อบอุ่นอยู่เป็นนิตย์ ต่อมาอีกราวสองสัปดาห์ ลูกนกทั้งสี่ก็มีขนอุยงอกขึ้น

เต็มตัว แม่นกจึงกางปีก อวดลูกของตน แก่พ่อนก พ่อนกรู้สึกยินดีมาก และกล่าวกับแม่นกว่า “ต่อไปเธอกับฉัน จะต้องช่วยกัน สอนให้ลูกรักของเรารู้จักบิน ฉันคิดว่า ในเวลานั้นแหละ เราคงจะสนุกสนานกันมาก เราต้องช่วยกัน หาตัวหนอนมาเลี้ยงลูกไปก่อน จนกว่าลูกของเรา จะบินได้นะจ๊ะ”

๖. ต่อมาอีกไม่นาน ลูกนกก็เริ่มรู้สึกหิว มันจึงร้อง และอ้าปาก เพื่อให้พ่อนก และแม่นกรู้ว่า มันต้องการเหยื่อแล้ว พ่อนกบินออกไปหาตัวหนอนตามต้นไม้ แล้วรีบกลับมาป้อนลูกเล็ก ๆ ของมัน และป้อนแม่นกด้วย เพราะขณะนี้ แม่นกมัวแต่เป็นห่วงลูก จนกระทั่ง ไม่มีเวลาบินออกไปหากิน ฉะนั้นพ่อนกจึงต้องมีงานเพิ่มขึ้นอีกมาก

๗. ค่ำลง พ่อนกรู้สึกเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้ามาก จึงนอนคอหดอยู่ใกล้รัง หลับลงข้าง ๆ แม่นก ทุกเช้านกดุเหว่าซึ่งอยู่ข้างเคียงกันนั้น ส่งเสียงร้องปลุกว่า “ตื่นขึ้นเถิด นกกางเขนน้อย ๆ สายแล้วนะจ๊ะ” เมื่อพ่อนกและแม่นกตื่นขึ้นแล้ว ลูกนกเล็ก ๆ ก็ร้อง และยื่นคออ้าปาก ขอเหยื่อกินอีก

๘. คราวหนึ่ง พ่อนกพูดกับแม่นกว่า “เธอไม่ไปช่วยฉัน หาหนอนมา ให้ลูกกินมื้อเช้าบ้างหรือจ๊ะ?” นางนกตอบ “ไม่ไปละจ๊ะ ฉันยังรู้สึกอ่อนเพลียอยู่

ขอผัดสักสองสามวัน แล้วฉันจึงจะไปกับเธอได้”
ฉะนั้นพ่อนก จึงจำต้องไป หาตัวหนอนแต่ลำพัง

๙. ครั้นแม่นก มีร่างกายแข็งแรงขึ้น รู้สึกว่าจะแบ่งภาระ ในเรื่องไปหาเหยื่อ จากพ่อนกได้แล้ว ก็มอบให้พ่อนกกกลูกเล็กๆ แล้วบินออกไป หาอาหารมาเลี้ยงลูก แทนพ่อนกบ้าง วันหนึ่ง เมื่อนางนกออกไปหาตัวหนอน เช่นเคยนั้น นางนกได้พบนกกระจอกตัวหนึ่ง นกกระจอกแนะนำนางนกว่า ไม่ต้องบินไปหาเหยื่อไกลๆดอก เพราะพวกเด็กๆ ในบ้านนำอาหารหลายอย่างมาเลี้ยงนก ที่อยู่ในสวนเสมอ

๑๐. แม่นกจึงรีบบินกลับไปรัง เรียกพ่อนกออกมาบอกว่า “ฉันพบที่ซึ่งเราจะหาเหยื่อได้ง่ายๆแล้ว นางนกกระจอกบอกฉันว่า เด็กในบ้านมีใจกรุณา นำเหยื่อมาเลี้ยงนกต่างๆ ในสวนนี้เสมอ และสวนก็อยู่ใกล้ๆแค่นี้เอง เราอาจปล่อยลูกๆไว้ตามลำพัง แล้วไปดูว่าจะมีเหยื่ออะไร มาเผื่อลูกได้บ้าง”

พ่อนกตอบว่า “ดีจริง ฉันเห็นด้วย ฉันจะตามไปเดี๋ยวนี้แหละ” แล้วพ่อนกก็บินตามแม่นกไป

คำถาม
บทที่ ๒

๑. ชื่อบทนี้ กล่าวถึงนกกางเขนตัวไหน ? ว่ากระไร ?

๒. นางนกกางเขนกกไข่อยู่ประมาณกี่วัน ลูกนกจึงออกจากไข่ ?

๓. เมื่อลูกนกยังไปหากินไม่ได้ มันได้อาหารมาจากไหน ?

๔. นางนกกระจอกแนะนำนางนกกางเขนว่ากระไร ?

๕. ความตอนท้ายบทนี้ ว่ากระไร ?

บทที่ ๓

เพลงกล่อมลูก

๑. นกทั้งสองพากันบินเข้าไปในสวนผลไม้ของผู้ใจบุญผู้หนึ่ง ด้านหนึ่งของสวนมีเรือนหลังเล็กหน้าต่างหลังเรือนนั้นตรงกับสวนพอดี พ่อนกและแม่นกไปคอยอยู่ไม่นานนักเด็กหญิงเล็กๆและน้องชายจึงเปิดหน้าต่างออกมา มือถือถุงกระดาษสองถุง ในถุงหนึ่งเป็นเมล็ดข้าวฟ่างและถั่วเขียวปนกันอีกถุงหนึ่งเป็นอาหาร เฉพาะนกเล็กๆ มีตัวหนอนและตัวแมลงแห้งๆ เพื่อโปรยให้นกต่างๆกิน

๒. ประนอมพูดว่า “คุณแม่ครับ เช้าวันนี้ ผมต้องการอาหารนกมากสักหน่อย เพราะนกที่เคยมาที่หน้าต่างนี้มีจำนวนมากขึ้น รวมทั้งนกกางเขนสองตัวนี้ด้วย”

“นี่ของประนอม” มารดาของประนอมส่งถุงกระดาษให้อีกถุงหนึ่ง “ตั้งแต่วันนี้ไป เราจะต้องหาอาหารพิเศษมาเผื่อนกเล็กๆบ้าง เพราะนกจำพวกนี้กินอาหารไม่เหมือนนกใหญ่ๆ”

๓. ประนอมหยิบอาหารนกชนิดต่างๆ โปรยไปให้นกทั่วๆกัน นกเล็กๆต่างก็กระโดดเข้าไปใกล้ๆ พี่สาวของประนอมก็โปรยอาหารให้ แล้วพูดกับน้องชายว่า “แหม!, นกกางเขนคู่นี้ เชื่องจริง กล้าเข้ามากินใกล้ๆเรา”

๔. เมื่อนกกางเขนทั้งสอง เลือกกินอาหารจนอิ่ม แล้ว พ่อนกก็บินไปที่สวน เพื่อหาตัวหนอนตามต้นไม้ มาเลี้ยงลูก ส่วนแม่นกนั้น บินกลับไปกกลูกน้อย ตามเดิม เมื่อไปถึงรังแล้ว แม่นกจึงถามลูกน้อย ว่า “หนูอยู่กันดีหรือจ๊ะ?” ลูกนกตอบว่า “หนูอยู่กันดีจ๊ะ แต่แม่จ๋า หนูหิวเหลือเกิน”

แม่นกพูดว่า “รออีกประเดี๋ยวเถิดลูกรัก พ่อของหนู กำลังเอาตัวหนอน มาให้พวกเรา”

๕. แม่นกกางปีกออก ปกลูกน้อยทั้งสี่ของมันไว้ ต่อมาสักครู่หนึ่ง พ่อนกก็คาบหนอนมาตัวหนึ่ง และบ้อนให้นิ่มก่อน นิ่มเป็นลูกนกตัวใหญ่ ถัดไปก็ถึงนิด และยังมีลูกเล็กๆ อีกสองตัว ชื่อหน่อยและน้อย นิ่มและนิดเป็นลูกนกตัวผู้ หน่อยและน้อยเป็นลูกนกตัวเมีย

๖. พ่อนกจะบินไปหาตัวหนอน มาให้นิดกิน แต่แม่นกพูดว่า “อย่าไปเลย เธออยู่ที่นี่เถอะ ช่วยกกลูกให้อบอุ่นดีกว่า คราวนี้ฉันจะไปเอง”

“ดีเหมือนกัน บินไปไกลๆเสียบ้าง จะได้ทำให้เธอแข็งแรงขึ้น”

๗. เมื่อแม่นก ออกจากรังไปแล้ว พ่อนกก็เข้าแทนที่ในรัง กางปีกออกบ้องลูกเล็กๆ แล้วพูด

ว่า “พวกเจ้า ฟังนะ พ่อจะร้องเพลงให้ฟัง จนกว่าแม่ของเจ้า จะกลับมา” แล้วพ่อนกก็ร้องเพลงอันไพเราะ ทำให้ลูกทั้งสี่รื่นเริง และพอใจมาก

๘. แม่นกกางเขนไม่กล้าไปหาตัวหนอนในบริเวณต้นชมพู่ ที่มันไปพบครั้งแรก เพราะมีเด็กสองสามคนกำลังปีนขึ้นไปบนต้น และสอยชมพู่กันอยู่ ฉะนั้นมันจึงต้องบินไป หาหนอนที่ต้นไม้ซึ่งอื่น ไกลออกไปอีกมาก เมื่อหาได้แล้ว ก็บินกลับมา ต่อจากนั้นพ่อนกก็บินออกไป เพื่อหาตัวหนอนมาให้ลูก ตัวที่ยังไม่ได้กิน

๙. แม่นกเอ่ยขึ้นว่า “ลูกรักของแม่ เป็นอย่างไรบ้าง?”

“สบายดีจ๊ะแม่” ลูกนกเหล่านั้นตอบขึ้นพร้อมกัน นิ่มพูดต่อไปว่า “แม่จ๋า แม่ เราสนุกสนานกันมากจ๊ะ พ่อร้องเพลงให้เราฟัง เพราะเหลือเกิน” นิดเอ่ยขึ้นบ้างว่า “หนูอยากจะหัดร้องบ้าง”

“ดีแล้ว” แม่นกตอบ “พ่อของเจ้าคงจะสอนให้หรอก แน่ะ เขามาแล้ว บอกเขาซิ”

นิดพูดว่า “ไม่เอาละ หนูไม่อยากบอก”

๑๐. “ตูซิ ช่างโง่จริงๆ” แม่นกพูด “ไม่ควรจะอายพ่อเขาเลยนี่นา เมื่อลูกขอร้องในสิ่งที่ถูก

แม่เชื่อว่า พ่อเขาคงไม่ปฏิเสธดอก” แล้วนางนกหันไปถามพ่อนกว่า “เธอคงไม่ปฏิเสธคำร้องขอของลูกเรานะจ๊ะ”

“แน่นอนเทียวจ้ะ นิดเป็นลูกฉันแท้ๆนี่นา แต่รอประเดี๋ยวก่อนนะ น้อยยังไม่ได้กินอะไรเลย”

แม่นกพูดว่า “ไม่เป็นไร ฉันจะไปหาตัวหนอนมาให้น้อยเอง” ว่าแล้วก็บินไปหาตัวหนอนอีก

๑๑. พ่อนกพูดกับลูกนกว่า “นิด หนูอยากจะร้องเพลง ไม่ใช่หรือ เอาละ ฟังพ่อนะ หนูควรจะหัดฟังเสียงที่พ่อร้องก่อน แล้วต่อไปเมื่อเสียงของหนู ดังพอจะหัดร้องได้ หนูจะร้องเป็น พ่อจะร้องให้หนูฟังบ่อยๆ หนูจะได้หัดคลอเสียงตามเสียงของพ่อ ไปทีละน้อยๆ”

หน่อยพูดว่า “หนูคิดว่า คงจะหัดร้องเพลงไม่ได้แน่เทียวจ้ะ”

“หนูเชื่อว่า หนูคงหัดไม่ได้เหมือนกันจ้ะ” น้อยพูดขึ้นบ้าง

๑๒. พ่อนกพูดว่า “ไม่มีใครดอกลูกเอ๋ย ที่จะเรียนอะไรๆได้ โดยไม่ต้องลำบากเลย ถ้าหนูร้องเพลงไม่ได้ หนูต้องหัดอย่างอื่น ที่มีประโยชน์ แม่ของหนู เขาคงจะสอนหนูเอง แน่ะ เขามาพอดีที

เดียว” ว่าแล้ว พ่อนกก็บินออกจากรัง พลางพูดว่า “มาอยู่ที่ของเธอเถิด ฉันจะไปเกาะอยู่ที่เถาวัลย์ก็ได้” แม่นกก็บินลงไป กกลูกดังเดิม

ทุกๆเช้า พ่อนกและแม่นกพากันบินไปกินอาหารที่บ้านผู้ใจบุญนั้น แล้วผลัดกันหาอาหารมาป้อนลูกน้อยทั้งสี่

คำถาม

บทที่ ๓

๑. บทนี้เริ่มต้นเรื่องว่ากระไร ?

๒. นกกางเขนทั้งสองไปหาเหยื่อที่ไหน ?

๓. เหยื่อของมันมีอะไรบ้าง ?

๔. ใครเป็นผู้เอาอาหารโปรยให้นกกิน ? บอกชื่อมาตามที่รู้

๕. ทำไมประนอมจึงต้องการอาหารนกมากขึ้น ?

๖. นกกางเขนนำเหยื่อชนิดไรไปฝากลูกนก ?

๗. เมื่อแม่นกกลับมาถึงรัง มันถามลูกว่ากระไร ? ลูกตอบว่ากระไร ?

๘. พ่อนกสอนลูกว่ากระไร ?

๙. ความตอนท้ายบทนี้กล่าวว่ากระไร ?

บทที่ ๔
ความสามัคคี

๑. วันหนึ่ง เมื่อแม่นกกลับมาถึงรัง พบลูกๆ กำลังทุ่มเถียงกันอยู่ จึงว่า “เล่าความจริง ให้แม่ฟังซิ ใครเป็นต้นเหตุ?”

“หนูจิกนิดก่อยๆจ๊ะแม่” นิ่มตอบ “เขาอยากมาเบียดหนูก่อน แล้วปล่อยให้น้องเล็กช่วยกันเบียดใหญ่เทียวจ๊ะแม่”

๒. นิดตอบว่า “พี่นิมนะดีละชิงฟ้องก่อนทีนี้ หนูจะฟ้องแม่บ้าง” พี่นิมเขาจิกหนูแรงๆจ๊ะแม่ หนูกลัวจะโดนตาหนูบอด หนูเชื่อว่าหนูแบ่งที่ในรังให้พี่พอที่เดียว . แต่พี่เขากลับพูดว่า เขาควรจะได้อยู่ครึ่งรัง และจะเป็นผู้ปกครอง เวลาพ่อแม่ไม่อยู่ด้วย”

๓. หน่อยพูดว่า “หนูไม่ชอบพูดปดเลย ที่พี่นิดพูดมานั่นจริงเทียวจ๊ะแม่”

น้อยพูดขึ้นบ้างว่า “แล้วพี่นิมยังเอาเท้ามาเหยียบหนูแรงๆอีก เมื่อหนูบอกว่า พี่นิมถ้าจะลมเสียกระมังว่า แม่ห้ามไม่ให้ทะเลาะกัน”

๔. แม่นกพูดว่า “แม่เสียใจนักนิ่ม หนูเป็นพี่ใหญ่ก็จริง แต่หนูจะรังแกน้องไม่ได้ ไป ไปอยู่นอกรังแต่ตัวเดียว แล้วรับรู้เสียด้วยว่า หนูไม่ได้เป็นใหญ่

ในที่นี้ แม่จะกกแต่ลูก ที่ประพฤติดีเท่านั้น”

๕. นิ่มคอตก แล้วทำตามคำสั่งของแม่นก แต่นิดผู้น่ารัก มีความสงสารนิ่มมาก จึงพูดว่า “แม่จ๋า ยกโทษให้พี่นิ่ม สักครั้งเถิดนะแม่ หนูเชื่อว่า เขาคงจะไม่รังแกพวกหนูอีก”

แม่นกตอบว่า “นิด หนูดีมากทีเดียว แต่นิ่มควรจะต้องสำนึก ในความผิดของเขาเสียก่อน แล้วแม่จึงจะยกโทษให้”

๖. ในขณะนี้ พ่อนกกลับมาที่รัง คาบหนอนตัวใหญ่มาด้วย แล้วก็มองหานิ่ม “ให้นิดเถิดจ๊ะ” แม่นกร้องบอก “เช้าวันนี้ ต้องบ้อนนิ่มเป็นตัวสุดท้าย ความจริง นิ่มไม่ควรจะได้กิน อาหารเช้าวันนี้เลย นิ่มประพฤติไม่ดี”

๗. “เรืองอะไรกันล่ะ?” พ่อนกพูด ขณะที่นิดกำลังกินหนอน “ฉันเชื่อว่า นิ่มไม่ซุกซนเลยนี่นา แต่เวลานี้ ฉันจะรอฟังเรือง ยังไม่ได้ก่อน เพราะฉันปล่อยหนอนตัวใหญ่ ไว้ที่โคนต้นไม้ ในสวน ถ้าฉันไม่รีบกลับไปเอา มันจะหนีไปเสีย”

ในไม่ช้า พ่อนกบินกลับมา นำเหยื่อมาให้หน่อย แล้วรีบบินไปหาเหยื่อมาให้น้องอีก

๙. ขณะที่พ่อนกบินไปนั้น น้อยพยายามปลอบพี่ใหญ่ว่า "ไม่เป็นไรหรอกน่ะพี่นิ่ม อาหารเช้าของหนูวันนี้ หนูจะให้พี่กินเสียเอง"

นิ่มตอบว่า "ฉันไม่ต้องการกินอะไรๆทั้งนั้น ถ้าหากฉันไม่ได้กินก่อนใครละก็ ฉันจะไม่กินเลยทีเดียว"

๙. น้อยพูดว่า "ฉันจะอ้อนวอนแม่ ให้ยกโทษให้พี่นะ"

"ไม่ต้องมายุ่งกับฉันหรอก" นิ่มพูดด้วยความโกรธ "ไม่ใช่เพราะพวกแกชปดดอกหรือ ฉันจึงต้องถูกขับมาอยู่ที่นี่"

"อย่าไปพูดกับเขาเลยน้อย" แม่นกพูด "แม่ขอกำชับพวกเจ้าว่า อย่าเข้าไปใกล้ผู้ที่มีนิสัยไม่ดีเช่นนั้น"

๑๐. ขณะนั้นพ่อนกบินกลับมาอีก และนำเหยื่อมาให้น้อย แม่นกจึงพูดว่า "เธอพักได้แล้วละเช้าวันนี้ เจ้านิ่มต้องไม่ได้กินอะไรเลย"

พ่อนกจึงถามว่า "ทำไมล่ะ นิ่มทำผิดอะไรหรือ?"

๑๑. แม่นกตอบด้วยเสียงซุ่นๆว่า "เขาระรานและหยาบคายต่อน้องๆของเขามาก"

พ่อนกพูดว่า "ฉันรู้สึกแปลกใจจริง"

๑๒. แม่นกพูดว่า "ไม่ใช่แต่เพียงเท่านั้นดอก นิ่มถือว่า ตัวเป็นพี่ใหญ่ เมื่อเราทั้งสองไม่อยู่ เขาจะอยู่เสียตัวเดียว ตั้งครึ่งรัง แล้วยังทำหน้าบึ้งอีก แทนที่จะสำนึกตัวขอโทษ"

๑๓. พ่อนกจึงว่า "ฉันจะพูดกับนิ่มเอง เธอควรจะออกไปข้างนอกเสียสักครู่ เพราะฉันเห็นว่า เขาทำให้เธอต้องช้ำใจมากพอแล้ว"

แม่นกพูดว่า "ฉันรู้สึกไม่สบายใจจริงๆเทียว เพราะฉันไม่นึกเลยว่า เขาจะประพฤติชั่วถึงเพียงนี้ ทั้งๆที่ฉันได้เอาใจใส่ดูแล และกรุณาต่อเขาดีออกอย่างนี้แล้ว"

๑๔. พูดแล้ว แม่นกก็บินไปเกาะที่ต้นไม้ต้นหนึ่งซึ่งอยู่ไม่ห่างออกไปนัก พ่อนกจึงเรียกนิ่ม ให้เข้าไปหา พลางพูดว่า "เจ้าอยากจะเป็นผู้ปกครองในรังนี้หรือ เจ้านิ่ม เจ้าจะปกครองน้องๆได้อย่างไร เมื่อเจ้าเอง ก็ยังไม่สามารถบินไปหาเหยื่อมาเลี้ยงน้องได้ เจ้าทำความยุ่งยากให้แก่น้องๆมาก และทำให้แม่ผู้มีคุณของเจ้าร้อนใจอีก"

๑๕. คำพูดของพ่อนก ทำให้นิ่มรู้สำนึกตัว จึงรับว่า จะพยายามประพฤติตัวให้ดี ต่อมาน้องๆต่างก็ช่วยกันอ้อนวอนให้พ่อนกยกโทษให้ และยอมให้นิ่มกลับเข้ารังได้ดังเดิม

๑๖. “นั้นต้องแล้วแต่แม่เจ้า แต่นี่เป็นความผิดครั้งแรก และเขาก็รู้สำนึกตัวแล้ว พ่อจะขอให้แม่เจ้ายกโทษให้” แล้วพ่อนก ก็บินไปหาแม่นกพลางพูดว่า “กลับไปรังเถิด เจ้านิ่มรู้สำนึกตัว ในความผิดของมันแล้ว ฉันอยากจะขอให้เธอ ยกโทษให้ด้วย”

๑๗. แม่นกบินกลับไปที่รัง เมื่อเข้าไปในรังแล้ว นิ่มก็มองดูแม่ของมัน ด้วยสายตาอันเศร้าสลด และพูดด้วยสำเนียงแผ่วๆว่า “แม่จ๋า ยกโทษให้หนูเถิด หนูรู้สึกเสียใจในความไม่ดีของหนูแล้ว ต่อไปหนูจะพยายามทำตัวให้ดีขึ้น จริงๆจ๊ะแม่”

๑๘. แม่นกพูดว่า “เมื่อหนูบอกว่า หนูเสียใจและจะทำตนให้ดีขึ้นแล้ว แม่ก็จะปกป้องหนูไว้ใต้ปีกต่อไป”

๑๙. นิ่มรู้สึกยินดีมาก ที่ได้มาอยู่ข้างๆแม่และได้รับความอบอุ่นใต้ปีกอีก พ่อนกซึ่งมีใจกรุณารู้ดีว่านิ่มหิว จึงรีบบินไปหาหนอนตัวเขื่อง มาให้นิ่มกินตัวหนึ่ง

ตั้งแต่นั้นมา ลูกนกทั้งสี่ก็อยู่เป็นสุข และไม่ทุ่มเถียงหรือรังแกกันอีกเลย

คำถาม
บทที่ ๔

๑. ความตอนต้น กล่าวถึงแม่นกว่ากระไร ?

๒. แม่นกถามว่ากระไร ?

๓. ใครตอบก่อนว่ากระไร ? และ นิด หน่อย น้อย บอกแม่ว่ากระไร ?

๔. ลูกนกตัวไหน เป็นผู้ผิด ?

๕. แม่นกพูดว่ากระไร ?

๖. ลูกนกตัวไหน ช่วยขอโทษให้ ? และแม่นกตอบว่ากระไร ?

๗. ทำไมแม่นกจึงชม ว่านิดดีมาก ?

๘. พ่อนกสอนนิ่มว่ากระไร ?

๙. นิ่มทำอย่างไร แม่นกจึงยกโทษให้ ?

๑๐. ความตอนท้ายบท เล่าว่ากระไร ?

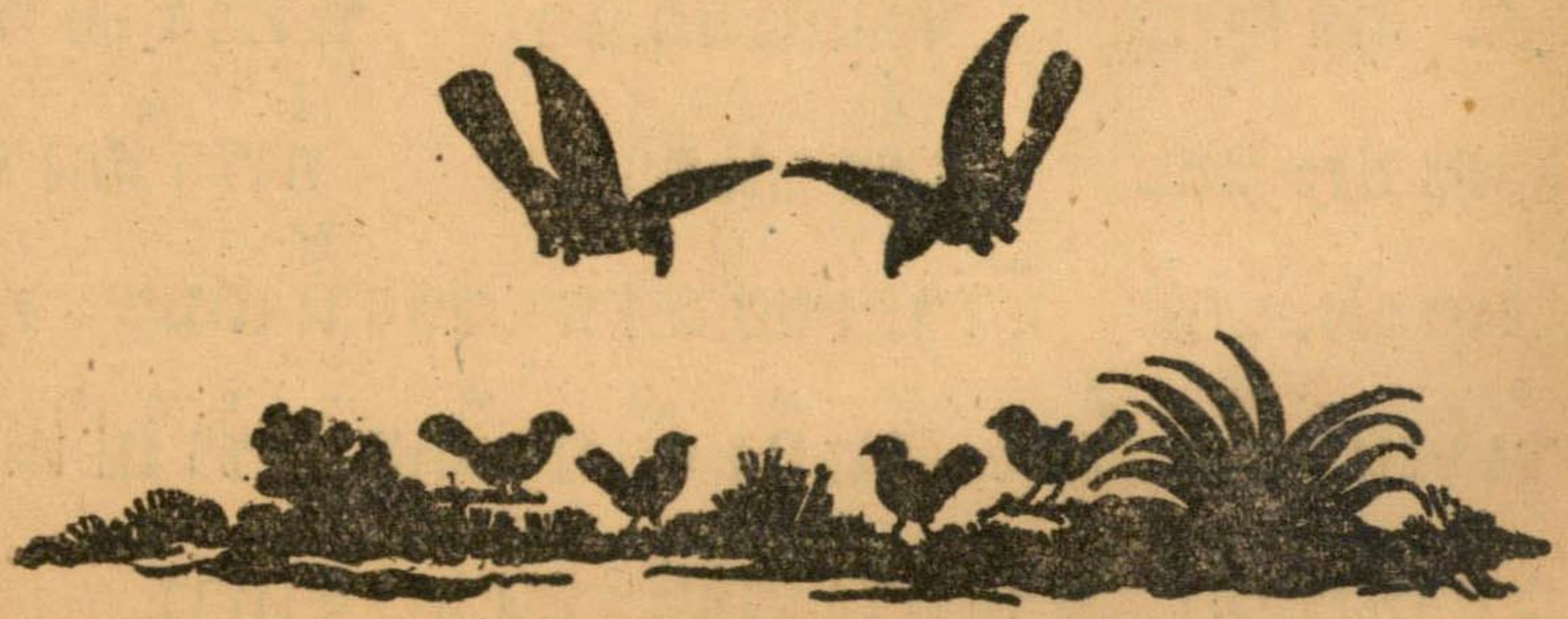

บทที่ ๕
คำสั่งสอน

๑. ลูกนกกางเขน โตขึ้นอย่างรวดเร็ว และไม่ช้า ขนก็ขึ้นเต็มตัว แม่นกสอนให้ลูก รู้จักจัดรังให้สะอาด ให้รู้จักใช้ขนของตัวเอง ให้หมดจดเรียบร้อย และน่าดู นอกจากนี้ ยังสั่งสอนลูกๆว่า ต้องทำตัวให้สุภาพ ไม่ทะนงตน นกตัวผู้ไม่ควรทำตัวอ่อนแอ แต่ต้องแข็งแรง และอาจหาญเสมอ

๒. นิ่มเป็นนก ที่แข็งแรงประเปรียวและมีเสียงเพราะ พ่อนกเคยพูดว่า “ฉันคิดว่า นิ่มจะเป็นนักร้องที่ดีได้ตัวหนึ่ง” ส่วนนิดนั้น มีขนงาม และตาคมน่ารัก

๓. หน่อยก็มีรูปร่าง สวยงามเหมือนกัน ส่วนน้อยนั้น ไม่สวย แต่มีอัธยาศัยดีมาก พ่อแม่มีความปลาบปลื้มในลูกของตน อย่างยิ่ง

๔. ทุกๆวัน พ่อและแม่นก จะต้องไปที่บ้านปราณีและประนอม เพื่อกินอาหาร ที่เขาโยนมาให้ ปราณีและประนอม มักจะคอยนกทั้งสองนี้เสมอ ต่อมานกกางเขนคู่นี้ก็เชื่อง จนถึงกับกระโดดเข้าไปในห้อง และกินอาหารนก ที่จัดวางไว้ให้ บนโต๊ะอาหาร

๕. ประนอมอยากจะเห็นนกกางเขน อยู่ในห้องเสมอๆ จึงพูดว่า “ผมอยากจะจับเอานกน้ำใส่ไว้ในกรง แล้วผมจะให้อาหารมันกินทั้งวันทีเดียว”

มารดาของเด็กทั้งสองพูดว่า “หนูอยากจะขังนกสวยๆเหล่านี้ ไว้ในกรง แล้วเลี้ยงไว้ดูเล่นหรือ ถ้าหนูทำเช่นนั้น ไม่ช้ามันจะเหงาตาย”

๖. “สมมติว่า มีใครจับหนู ไปขังไว้ในห้องเล็กๆ แม้จะมีอาหาร ให้กินอย่างบริบูรณ์ หนูคงไม่ชอบเป็นแน่ทีเดียว นกก็มีความรู้สึก เช่นหนูเหมือนกัน นอกจากนี้ แม่คิดว่า นกกางเขนคู่นี้คงจะมีลูก เพราะแม่เห็นมันมาคู่กันเสมอ”

๗. ปราณีพูดขึ้นว่า “ถ้าเราขังมันไว้ ก็น่าสงสารมันมากนะคะ”

มารดาของเขาเตือนว่า “ยังเช้าอยู่ เตรียมตัวไปเดินเล่นเพื่อรับอากาศบริสุทธิ์กันดีกว่า”

คำถาม
บทที่ ๕

๑. บทนำเริ่มต้น ว่ากระไร ?

๒. แม่นกสอนลูก ว่ากระไร บ้าง ?

๓. นิ่ม นิด หน่อย และ น้อย สี่ตัวนี้ ตัวไหน มีลักษณะอย่างไร ?

๔. ประนอมบอกแม่ว่า อยากจะจับนกกางเขนขังกรงไว้ แม่ตอบว่ากระไร?

๕. ความตอนท้ายบทว่ากระไร ?

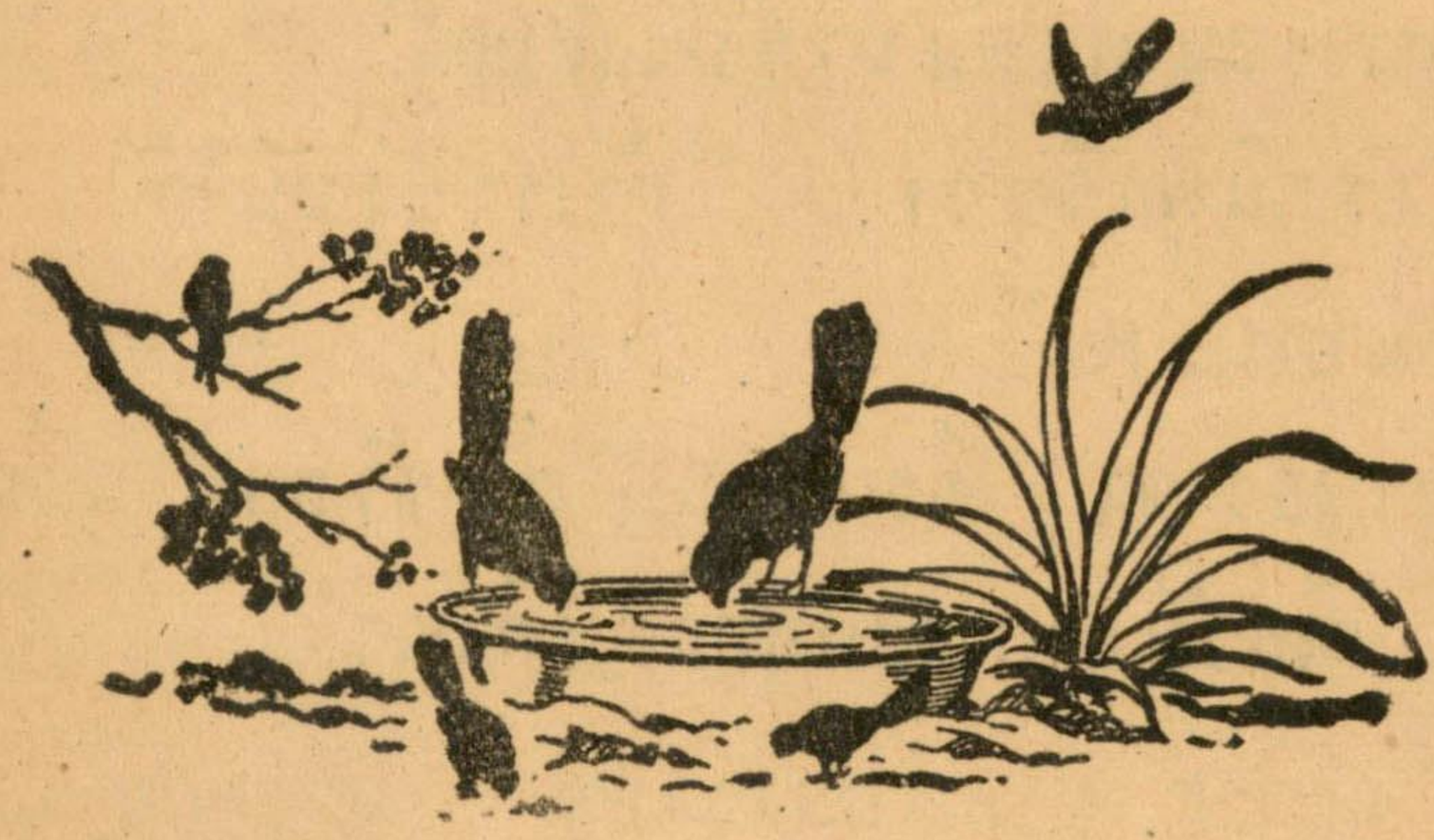

บทที่ ๖

ลูกนก ตกใจ

๑. แม่นก กางเขน บินกลับรัง ส่วนพ่อนก บินแยกทาง ไปหาหนอน มาเลี้ยงลูกน้อยๆ ครั้นแม่นก บินมา ใกล้กำแพง ไม่ได้ยินเสียงร้องของลูกๆ ก็รู้สึกตกใจ อยู่ชั่วครู่หนึ่ง แต่เมื่อเข้าไปในรังแล้ว จึงเห็นลูกๆเบียดกันตัวแข็ง ไม่กระดุกกระดิกเลย

๒. "เกิดเรื่องอะไรขึ้นหรือลูกรัก?" แม่นกถาม "มีอะไรมาทำให้ ลูกกลัวอย่างนี้?"

นิ่มลืมตาขึ้นเป็นตัวแรก พูดออกมาว่า "แหม แม่จ๋า หนูดีใจจริงๆที่เห็นแม่"

๓. เมื่อแม่นก เข้าไปในรังแล้ว ลูกนกเหล่านั้นก็มุดเข้าไป อยู่ใต้ปีกของแม่นก แล้วพยายามซ่อนตัวอยู่ไม่ยอมโผล่ ออกมาเลย

"หนูกลัวอะไรนะ?" แม่นกถาม

นิดบอกว่า "แม่จ๋า เราเห็นยักษ์จ๊ะ หนูไม่เคยเห็น ตัวอะไร มีรูปร่างอย่างนี้เลย"

๔. "ยักษ์หรือ หน้าตามันเป็นอย่างไรเล่า?

"หนูไม่รู้จ๊ะ" นิดตอบ "อย่าพูดถึงมันเลย น่ากลัว เหลือเกิน"

๕. "น่ากลัวจริงๆจ๊ะ แม่" นิ่มร้องขึ้น "หนูเห็นมัน ชัดเทียวจ๊ะ หนูจะเล่าให้แม่ฟังนะ ขณะที่

เรากำลังเล่นกันเพลินอยู่ ได้ยินเสียงแปลกประหลาด แล้วมีหน้ากลมใหญ่สีแดงๆจ้ะแม่ ชะโงกมาที่ตรงรังนั้นแหละ มันมีตาโตจ้ะ มีปากอย่างเรานี่แหละ

๖. ปากมันกว้างจ้ะ มีกระดูกสองแถว และดูเหมือนจะกลืนเรา เข้าไปได้ทั้งตัว มันไม่มีขน เหมือนเราเลย เราเห็นสิ่งแปลกประหลาดนี้ครู่เดียว แล้วมันก็กลับไป”

๗. แม่นกจึงพูดว่า “แม่ก็บอกไม่ถูกเหมือนกันว่ามันเป็นอะไร เมื่อหนูบอกได้เพียงเท่านี้ แต่บางทีมันอาจจะมาอีกก็ได้ แล้วเราคงรู้จัก”

หน่อยร้องขึ้นว่า “คุณพระช่วย! ขออย่าให้มันมาอีกเลย ถ้าขืนมา หนูเห็นจะตาย เพราะความกลัวเป็นแน่”

๘. แม่นกพูดขึ้นว่า “ช่างโง่จริงๆนะ กลัวอะไรกัน ถ้าหนูกลัวสิ่งที่ไม่เคยเห็น หนูจะไม่เป็นสุขเลยตลอดชาติ แต่แน่ะ พ่อเขามาแล้ว บางทีเขาอาจจะบอกเราได้บ้างกระมัง ว่าเจ้ายักษ์นี่เป็นอะไรกันแน่”

๙. พ่อนกนำเอาหนอนมาให้นิ่ม แล้วจะบินออกไปอีก ลูกนกเหล่านั้นอ้อนวอนให้อยู่ด้วย พลางพูดว่า “พ่ออยู่เป็นเพื่อนหนูก่อนเถิดจ้ะ”

๑๐. “อะไรกันนี่?” พ่อนกถามชันด้วยความประหลาดใจ “พ่อจะต้องอยู่เป็นเพื่อนเจ้าทำไมกัน?”

แม่นกจึงเล่าเรื่องยักษ์ที่ลูกน้อยเห็น ให้พ่อนกฟัง และบอกว่า “นั่นแหละเป็นเรื่องที่ทำให้ลูกๆ ขอให้อยู่เป็นเพื่อน เพื่อป้องกันภัย”

๑๑. “เหลวไหลน่ะ” พ่อนกพูด “ถ้ามันไม่มาทำอันตรายเรา เราจะต้องตกใจไปทำไมด้วย เล่าเอาเถิด พ่อจะบินไป ให้รอบๆสวน บางทีจะพบเจ้ายักษ์ตนนั้นเข้าบ้างกระมัง”

๑๒. อีกสักครู่หนึ่ง พ่อนกก็บินกลับมา แล้วพูดว่า “ฉันเห็นเจ้ายักษ์ใหญ่แล้วละ มันเป็นคนน่ะ ไม่ใช่อะไรที่ไหนหรอก ลุงชู คนทำสวน เพื่อนเก่าของเราเองนั่นแหละ”

นิดร้องถามชันว่า “คนหรือจะพ่อ?”

“ถูกแล้วคน” พ่อนกพูด “แกเป็นคนดีเสียด้วย แกไม่เคยทำให้ พ่อและแม่เจ้าตกใจเลย”

๑๓. ในเวลาเดียวกันนั้น ลุงชูคนทำสวนก็ไปที่ประตูบ้านของนาย ขอพบประนอมและพี่สาว เพราะแกมีข่าวดีมาบอก

ปราณีและประนอมวิ่งออกมา พลางร้องถามว่า “อะไรกันจะ ลุง ลุงมีเรื่องอะไรมาบอก?”

๑๔. ลุงชูพูดว่า "นี่แน่ะหนู ลุงเห็นนกกางเขนคู่หนึ่ง บินมาที่นี่บ่อยๆ จึงแอบดูว่า มันทำรังที่ไหน แล้วลุงก็แลเห็น แม่นกบินเข้าไปในโพรงที่กำแพงซึ่งมีเถาวัลย์คลุมอยู่ เมื่อมันบินออกไปแล้ว ลุงจึงเอาบันไดพาดขึ้นไปดู เห็นลูกนกกางเขนเล็กๆ สี่ตัว มีขนขึ้นเต็มตัวแล้ว และกำลังจะสอนบิน"

๑๕. "หนูจะไปดูไหมเล่า ลุงจะพาไป"

ประนอมและพี่สาว ดีใจมาก เพราะต่างก็คิดว่าต้องเป็นนกกางเขนคู่ที่เขาเห็นเสมอๆ ในเวลาเช้าที่หน้าต่างนั่นเอง

๑๖. เมื่อปราณีและประนอม ไปถึงที่กำแพงแล้ว ลุงชูนำบันไดมาพาดใกล้ๆโพรงนั้น ประนอมค่อยๆ ปีนขึ้นไปก่อน แล้วชะโงกหน้าเข้าไปดู

๑๗. "แหม! ช่างน่ารักจริง" ประนอมร้องขึ้น "เออมีตั้งสี่ตัว แน่ะ ผมอยากจับเอามันไปบ้านเราให้หมด"

ปราณีค้านว่า "ทำอย่างนั้นไม่ได้หรอก ประนอมลงมาเถอะ อย่าไปกวน ให้มันตกใจเลย"

๑๘. แล้วปราณีก็ไต่ขึ้นไปดูบ้าง และรู้สึกพอใจเช่นเดียวกับน้องชาย "แหม! น่ารักอะไรอย่างนี้" ปราณีร้อง "ฉันเชื่อว่า ไม่ช้ามันคงจะไป กินอาหาร

ที่บ้านเราเป็นแน่ เรากลับกันเถิด พ่อนกและแม่นก
จะได้เลี้ยงลูกของมันได้สะดวก”

๑๙. ในขณะนั้น นกกางเขนทั้งสอง กลับมาถึง
รังพอดี มันรออยู่ จนกระทั่งปราณีและประนอม ไป
พ้นแล้ว แม่นกจึงชะโงกหน้า เข้าไปในรัง พลางถาม
ว่า “เป็นอย่างไรบ้าง ลูกรัก สบายดีอยู่หรอกหรือ?”
นิ่มตอบว่า “สบายดีจ๊ะ แม่”

๒๐. พ่อนกจึงร้องว่า “เจ้าปลอดภัยหรือ ยักษ์
สองตนที่มามองดูเจ้า เมื่อกี้น่ะ ไม่กินเจ้าเสีย
หรอกหรือ”

“ไม่กินหรอกจ๊ะ พ่อ” นิ่มตอบ ครั้นแล้ว ลูกนก
เหล่านั้น ก็พากันเอาหัวซุกใต้ปีกของมัน แล้วหลับไป

คำถาม
บทที่ ๖

๑. ความตอนต้นบทนี้ เล่าว่ากระไร?

๒. ยักษ์ที่ลูกนกพากันกลัวนั้น ลูกนกบอกว่ามีรูปร่างอย่างไร?

๓. ที่จริงยักษ์นั้นคืออะไร? ชื่ออะไร?

๔. ใครชวนประนอมและปราณีไปดูลูกนก?

๕. ในตอนลงท้ายบทนี้ พ่อนกถามลูกว่ากระไร? และลูกตอบว่ากระไร?

บทที่ ๗
หัดบิน

๑. วันหนึ่ง เวลาเช้าตรู่ แม่นกปลุกลูกๆให้ตื่นนอน มันเรียกลูกของมันว่า "ตื่นเถิดลูกรัก วันนี้พ่อและแม่จะพาหนูไปดูโลกภายนอก หนูต้องไซ้ขนให้สะอาดหมดจด เราจะได้รู้สึกภูมิใจ"

๒. ขณะที่พวกลูกๆ กำลังเตรียมตัวกันอยู่นั้น พ่อนกและแม่นกทั้งสองก็บินไปหาตัวหนอนมาให้ลูกกิน แล้วพ่อนกและแม่นก จึงบินไปรอรับอาหารที่บ้านผู้ใจบุญตามเคย

๓. ครั้นสักครู่ใหญ่ๆพ่อนกและแม่นกบินกลับมา พ่อนกถามว่า "เตรียมตัวกันพร้อมแล้วหรือลูก?"

"จ๊ะ พร้อมแล้ว" ลูกๆตอบ

แม่นกพูดว่า "เอ้า ขึ้นมาเกาะบนปากรังซิ" นิ่มและน้อยขึ้นมาได้อย่างรวดเร็ว แต่นิดและหน่อยยังเชื่องช้าอยู่ เพราะค่อนข้างจะขลาด

๔. พ่อนกพูดว่า "เอ้า นิ่ม กางปีกของหนูออก แล้วกระพือปีกไปมาอย่างนี้ จงพยายามทำให้เหมือนอย่างที่พ่อทำให้ดู คอยดูนะ" แล้วนิ่มก็ทำตามที่พ่อนกสอน

๕. “ดีมาก” พ่อนกร้องชื่น “จงค่อยๆบินตามพ่อมาที่กำแพง และตามไปยังต้นไม้ ซึ่งอยู่ใกล้ๆนี้ครั้งแรก หนูจะต้องหัดกระโดด จากกิ่งหนึ่งไปยังอีกกิ่งหนึ่งก่อน เหมือนอย่างที่พ่อทำให้ดู เวลานี้ พักเสียสักครู่ก่อน แล้วพอหนูเห็นพ่อบิน จงกางปีกของหนูออกนะ แล้วพยายามทำให้เหมือนพ่อ อย่างดีที่สุดเทียว”

๖. นิ่มทำตามที่พ่อบอกทุกอย่าง และในไม่ช้าก็บินลงไปถึงพื้นดินได้ โดยปลอดภัย

พ่อนกร้องบอก “หนูทำได้ดีมาก เวลานี้ยืนเฉยๆอยู่ที่นี่ก่อนนะลูก”

ครั้นแล้ว พ่อนกก็กลับมาเรียกนิดให้ทำอย่างเดียวกับนิ่ม นิดค่อนข้างกลัว ทำให้พ่อนกรู้สึกรำคาญใจมาก

๗. “ทำไมจึงขี้ขลาดอย่างนี้นะ” พ่อนกพูด “หนูอยากจะอยู่แต่ในรังตัวเดียว แล้วอดตายอย่างนั้นหรือ ขึ้นมาเถอะลูก และลองบินเดี๋ยวนี้ทันที”

นิดผู้น่าสงสาร ค่อยๆกระโดดไปบนกำแพง แล้วกระโดดไปตามกิ่งไม้ แต่ยังหวั่นใจ ด้วยไม่เชื่อใจ ว่าตัวจะบินได้

๘. นิดยืนกระพือปีก และให้พ่อทำให้ดูเป็นตัวอย่าง ถึงสองครั้ง แต่กระนั้น มันก็ยังไม่กล้าบิน

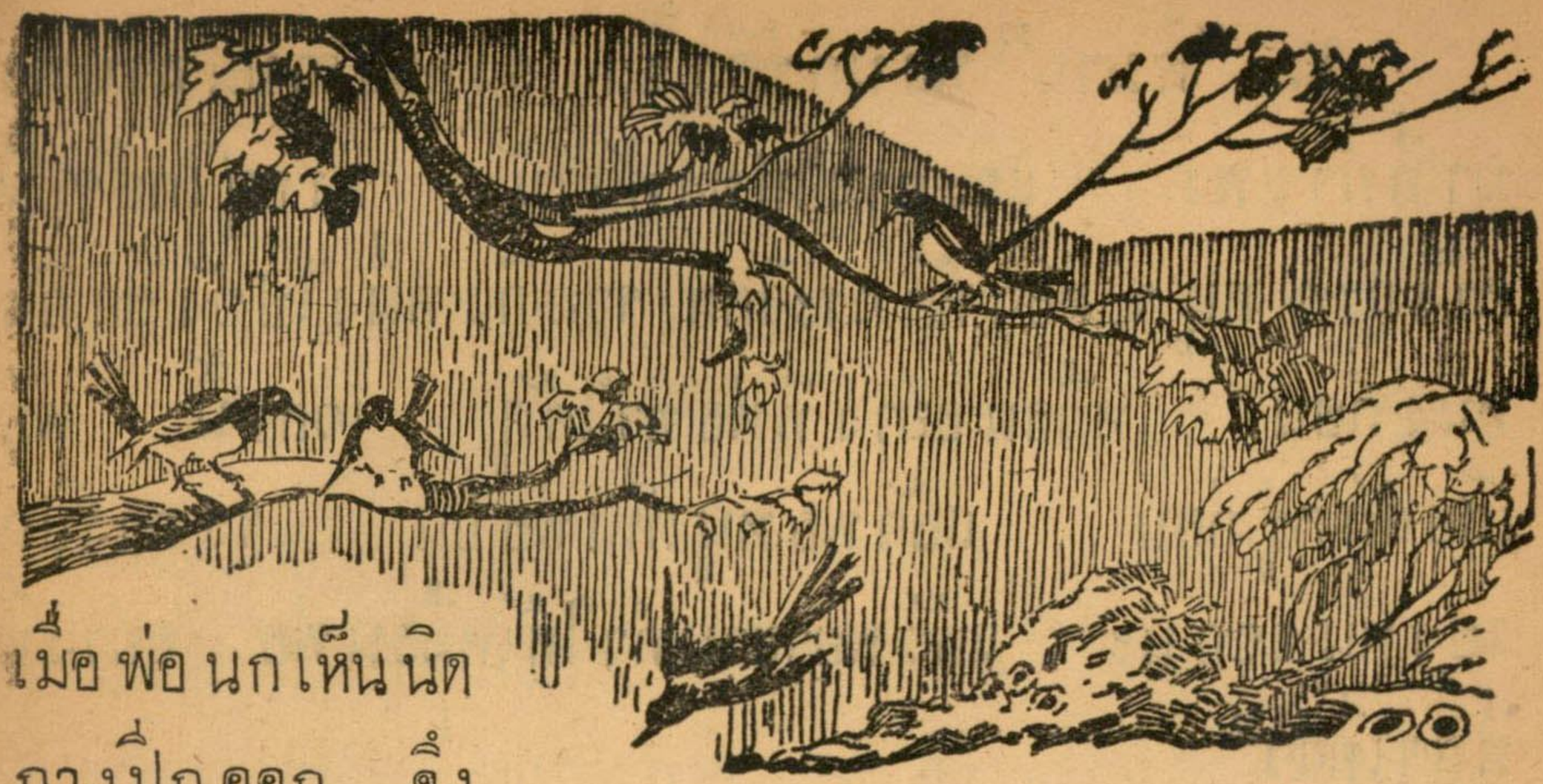

เมื่อพ่อนกเห็นนิด
กางปีกออก จึง
บินอ้อมไปข้างหลัง แล้วผลักนิด ลงไปจากกิ่งไม้
นิดก็ร่อนลงมาถึงพื้นดินได้ โดยปลอดภัย นิ่ม
กระโดดเข้าไปหา

๙. แม่นกได้สอนให้หน่อย และน้อยหัดบิน ขณะ
ที่พ่อนกกำลังระวังนิ่มและนิด อยู่ข้างล่าง ไม่ช้า
หน่อยและน้อย ก็หัดบินได้ แล้วบินลงมายังพื้นดิน

๑๐. ลูกนกเหล่านี้ พากันพอใจในพื้นอันกว้าง
ใหญ่ มันยืนนิ่ง อยู่สักครู่หนึ่ง แล้วหันไปดูรอบๆข้าง
หน่อยร้องว่า “โลกนี้ ช่างน่าอยู่แท้ๆหนูไม่คิดว่า
มันจะใหญ่โต
อย่างนี้เลย”

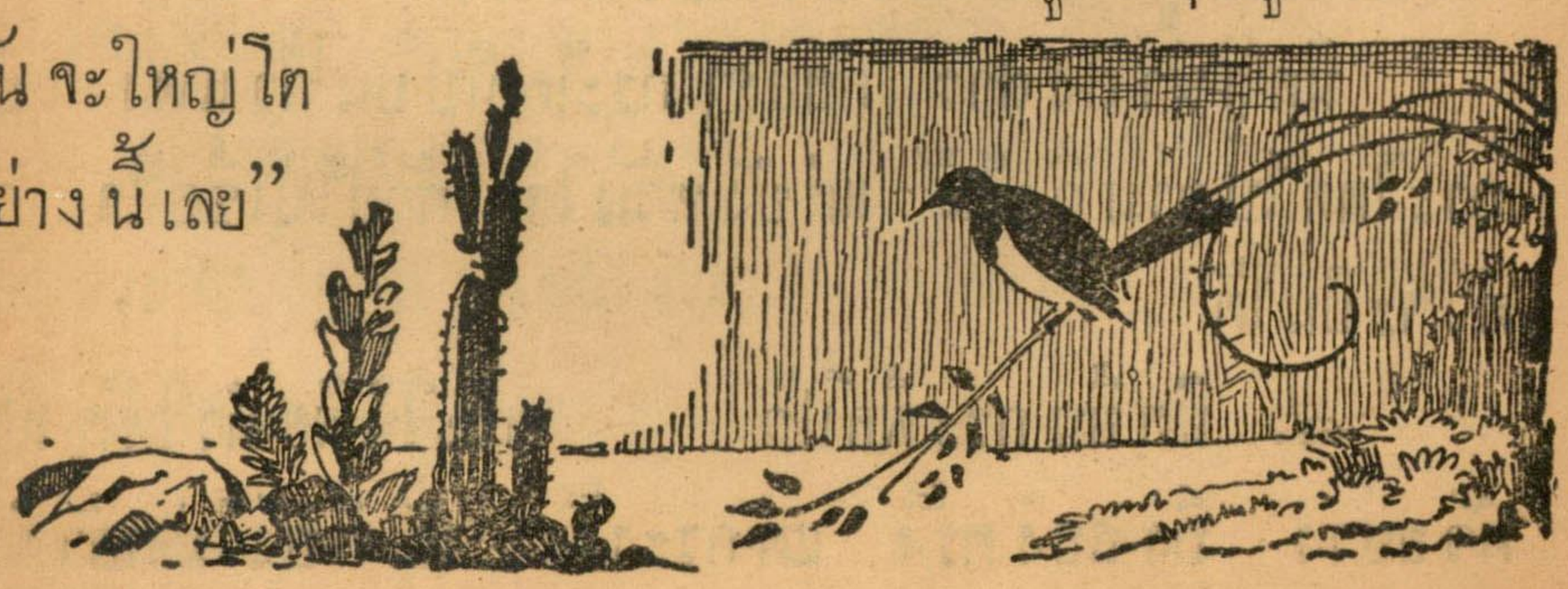

๑๑. ลูกนกแรกสอนบินใหม่ๆ ต่างก็พยายามบินไปบินมา เพื่อให้เกิดความชำนาญ และกระโดดไปเที่ยวหาหนอนและแมลงกินอีกด้วย น้อยจับหนอนได้ตัวหนึ่ง จึงคาบไปวางไว้ที่ตีนของแม่ พลางพูดว่า "แม่จ๋า โปรดรับของตอบแทนเล็กน้อยนี้ด้วยซิจ๊ะ"

๑๒. แม่นกกางเขนรู้สึกพอใจในการกระทำและความช่างคิดของน้อยยิ่งนัก จึงกินหนอนตัวนั้นเพื่อสนองความตั้งใจของลูกน้อย แล้วพูดว่า "ขอบใจมากลูกรักของแม่ โลกนี้จะมีความสุขสบายสักเพียงไหน ถ้าเราพยายามทำตนให้เป็นที่รักของผู้อื่นเหมือนอย่างที่น้อยได้ปฏิบัติต่อแม่เช่นนี้"

คำถาม
บทที่ ๗

๑. บทนี้เริ่มต้นว่ากระไร?

๒. พ่อนกสอนลูกให้บิน ขั้นต้นให้ทำอย่างไร?
ต่อไปทำอย่างไร ขั้นที่สุดทำอย่างไร?

๓. พ่อนกสอนลูกตัวไหน แม่นกสอนใครบ้าง?

๔. เมื่อน้อยจับหนอนได้ครั้งแรก มันนำไปให้ใคร?
และพูดว่ากระไร?

๕. ในตอนท้ายบทนี้กล่าวถึงแม่นกว่ากระไรบ้าง?

บทที่ ๘
ความดื้อของนิ่ม

๑. แม่นกกางเขนพูดว่า “เธอไม่คิดพาลูกของเรากลับรังเสียที่หรือ ถ้าปล่อยให้ลูกเรากระโดดโลดเต้นเหนื่อยมาก คงจะบินกลับรังไม่ได้”

“จริงซิจ๊ะ” พ่อนกตอบ “ลองเรียกมาให้พร้อมกันซิ” ไม่ช้า ลูกนกเหล่านั้นก็มาอยู่พร้อมหน้ากัน

๒. “นิ่ม” พ่อนกพูดชื่น “ไหน ลองบินขึ้นไปเกาะกิ่งไม้นั้นให้ดูซิ พ่อจะทำตัวอย่างให้เจ้าดูก่อนว่าจะพาตัวขึ้นไปอย่างไร”

“พ่อไม่ต้องสอนฉันดอกจ๊ะ” นิ่มซึ่งมีนิสัยทะนงตน กล่าวตอบ “ฉันบินลงมาเองก็บินขึ้นไปได้เอง” ว่าแล้ว นิ่มก็กางปีกออก พยายามที่จะบินขึ้น แต่มันบินไปได้เรี่ยๆกับพื้นดินเท่านั้น

๓. แม่นกจึงพูดว่า “ก็ให้พ่อเขาทำตัวอย่างให้ดูก่อนซิ”

พ่อนกตอบว่า “อย่าเลย ปล่อยเขาไว้ตัวเดียวเถิด ให้เขาลองบินไปเอง ไม่ต้องสอน เขาคงกลับไปรังได้ ฉันจะสอนน้องชายเขาดีกว่า”

“มานี่แน่ะ นิด” พ่อนกพูด “หนูบินลงมาได้แล้ว ลองบินขึ้นไปดูซิ จะได้หรือไม่”

๔. นิดยังไม่อยากบินกลับรัง จึงตอบว่า "ทำไมเราจึงต้องกลับไปรังเล่าจ๊ะ เราจะหาที่มีดๆอุ่นๆสักแห่งหนึ่ง พอที่จะคลานเข้าไปซ่อนตัวได้ ไม่ดีกว่าหรือจ๊ะพ่อ?"

"เจ้าโง่อย่างนี้มเหมือนกัน" พ่อนกพูด "ถ้าเจ้าขืนอยู่นอกรังตลอดคืน เจ้าจะต้องทนหนาวไม่ได้นอกนั้น ยังมีนกเค้าแมว หนูและแมว ออกหากินในเวลากลางคืน มันคงชอบใจมาก ถ้าเจอะลูกนกอ้วนๆอย่างเจ้า"

๕. นิดจึงคิดว่า มันควรจะพยายามบินกลับดีกว่า และเมื่อได้สอนกันเพียงเล็กน้อย มันก็บินกลับไปรังได้

ส่วนแม่นกได้สอนให้หน่อยและน้อย บินขึ้นรัง เมื่อลูกนกได้พยายามอยู่สองสามครั้ง มันก็บินกลับไปรังได้โดยปลอดภัย

๖. นิมยืนหน้าบึ้งอยู่ที่พื้นดิน พ่อนกได้บินกลับไปรัง ทิ้งนิมไว้ข้างล่างตัวเดียว

นิมโกรธมาก และร้องตะโกนออกมาว่า "ถ้าฉันอยากกลับ ฉันก็กลับได้เหมือนกัน"

๗. ต่อมาอีกสักครู่ นิมลองบินดู แต่บินได้เตี้ยนิดเดียว แล้วตกลงมายังพื้นดิน และเจ็บมาก

แม่นกเห็นนิ่มตกลงมาดังนั้น ก็บินลงไปหาทันที พลางพูดว่า "ลูกเอ๋ย แม่อยากจะช่วยเจ้าหรอก แต่แม่ช่วยอะไรมากไม่ได้"

๙. เมื่อตกลงมานั้น นิ่มเจ็บปวดมาก จนไม่สามารถจะบินกลับรังได้ในคืนนั้น เหตุนี้ แม่นกจึงกลับขึ้นไปบอกพ่อนกว่า "นิ่มบินไม่ได้ เธอลงไปช่วยหาที่นอนให้มันสักคืนหนึ่งเถิด"

๙. พ่อนกจึงพานิ่มไปไว้ในที่อบอุ่นแห่งหนึ่งในสวน ซึ่งนิ่มพอจะได้รับความปลอดภัยตลอดคืนนั้น

พ่อนกพูดว่า "นิ่ม นี่แหละที่นอนอันดีของหนูละไหน ลองเข้าไปนอนซิ แล้วพ่อจะไปบอกกับแม่หนูให้เขาลงมาดู ก่อนที่เราจะปล่อยหนูไว้ตัวเดียวที่นี่ในคืนนี้"

๑๐. พูดดังนั้นแล้ว พ่อนกก็บินกลับไปรัง และในไม่ช้าก็กลับมาอีก พร้อมกับแม่นก เมื่อเห็นว่านิ่มเข้าไปนอนในซุ้มไม้เป็นปรกติแล้ว นกทั้งสองจึงพูดว่า "สวัสดีจ๊ะ พ่อกับแม่จะลงมาหาหนูแต่เช้ามืดทีเดียว"

คำถาม
บทที่ ๔

๑. ชื่อต้นบทนี้ กล่าวถึงนกตัวไหน นกตัวนั้น
พูดว่ากระไร?

๒. เมื่อพ่อนกบอกว่า จะทำตัวอย่าง วิธีบินขึ้นให้
ดู นิ่มพูดว่ากระไร?

๓. นิดพูดว่ากระไร?

๔. ลูกนกตัวไหน บินกลับรังได้?

๕. เมื่อนิ่มลองบินดูแต่ลำพัง ได้รับผลอย่างไร?

๖. ทำไมพ่อนกและแม่นก จึงต้องปล่อยให้
นิ่มนอนในสวนตัวเดียว?

๗. ในตอนท้ายบทกล่าวถึงนกตัวไหน? ว่ากระไร?

บทที่ ๙

ลูกนกพ้นอกพ่อแม่

๑. ครั้นรุ่งสาง พ่อและแม่นกกางเขนตื่นนอนแล้ว
รีบลงไปหาหนิมทันที หนิมยังคงเจ็บอยู่ และบินไม่ได้
นิดหน่อยและน้อย บินตามลงไปดูพี่ของตัวด้วย และ
อยู่เป็นเพื่อนหนิมจนกระทั่งเย็น

๒. ครั้นเย็นลง พ่อและแม่นก พานิด หน่อยและ
น้อยกลับรัง ลูกนกทั้งสาม บินได้เก่งกว่าวันก่อนมาก
และไปถึงรังได้รวดเร็วขึ้น

๓. หนิมต้องอยู่ที่พื้นดิน แต่ตัวเดียวอีกคืนหนึ่ง เมื่อ
ให้ลูกเล็ก ๆ ทั้งสาม นอนกันแล้ว พ่อนกและแม่นกบิน
กลับมาหาหนิมอีก แต่ปรากฏว่าหนิมได้หายไป พ่อและ
แม่นกจึงช่วยกันเที่ยวค้นหา จนทั่วทุกหนทุกแห่ง แต่
หาพบหนิมไม่ นกทั้งสองจำต้องบินกลับมานอนรัง ใน
เวลากลางคืน ด้วยความเศร้าสลดใจ

๔. รุ่งขึ้น แม่นกเริ่มบินออกไปค้นหาหนิมแต่เช้าตรู่
เมื่อมันไป เที่ยวหาอยู่สักครู่หนึ่งไม่พบแล้ว ก็กลับมาหา
พ่อนก ซึ่งกำลังดูแลลูกอยู่

พ่อนกจึงพูดว่า “เราลองเที่ยวบินหากันสักพักซิ
ถ้าหากว่าหนิมตายเสียแล้ว เขาก็คงจะพ้นทุกข์ไปที่
หากเขาไม่ตาย เมื่อเราเที่ยวบินหา ก็คงจะพบวันนี้
เราลองพาลูกเล็ก ๆ ไปด้วยกัน เพื่อไปกินอาหารใน

บ้านนั้นไหมล่ะ ฉันคิดว่า คงจะไม่ไกลเกินไป ลูกของเราคงบินถึง”

๕. พวกลูกนกรู้สึกดีใจมาก เพราะนอกจากจะได้ฝึกหัดบินแล้ว ยังจะได้เห็นสิ่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ ในบ้านอีก ครั้นพากันบินไปได้หน่อยหนึ่ง ก็ต้องหยุดพักแล้วจึงบินต่อไปอีก ทั้งนี้เพราะปีกของลูกนกยังไม่แข็งแรงพอ บินบ้างหยุดบ้างเช่นนี้ ไม่ช้าก็มาถึงบ้านผู้ใจบุญ

๖. พ่อนกและแม่นก บินเข้าหน้าต่าง ไปจับอยู่บนโต๊ะ ก็เหลือบเห็นนิ่มเกาะอยู่ในกรงเล็ก ๆ พ่อนกและแม่นกต่างดีใจ และประหลาดใจระคนกัน

๗. ประนอมไปพบนิ่มที่พื้นดิน เขาจึงนำมารักษาพยาบาลที่บ้าน จนปีกของนิ่มหายสนิท เขาทำที่นอนอันอ่อนนุ่ม ไว้ในกรงเล็ก ๆ ให้อาหารและน้ำกิน ฉะนั้น นิ่มจึงสบายขึ้นมาก จนสามารถกระโดดไปมาบนโต๊ะได้

๘. นิ่มมีมารยาทไม่ดีเลย มันกระโดดลงไปในจานใส่กับข้าว แล้วกระโดดขึ้นไปเกาะที่ปากถ้วยน้ำชา ทำถ้วยคว่ำ น้ำร้อนลวกเอาตีนของมันเข้า ตีนของมันจึงเจ็บไปอีก ขณะที่นิ่มยังบินไม่ได้นั้น ประนอมเอาขังไว้ในกรง และให้การรักษาพยาบาล จนปีกและตีน

หายเจ็บ ทุก ๆ วัน เขา จะเปิด ประตู กรง ทิ้งไว้ เพื่อให้ นิ่ม ออก มา กระโดด เล่น

๙. เมื่อ นิ่ม มา อยู่ ที่ บ้าน ใหม่ ๆ นิ่ม หงอย เหงา มาก มัน ต้อง จาก พ่อแม่ และ พี่น้อง ซึ่ง เคย เห็น หน้า กัน ทุก วัน และ ต้อง มา อยู่ ลำพัง แต่ ตัว เดียว ทำ ให้ เป็น เพราะ ความ มิ ทิฐิ มา นะ ไม่ ยอม เชื่อ ฟัง คำ สั่ง สอน ของ พ่อ แม่ จึง ต้อง ได้ รับ บาด เจ็บ และ ต้อง จาก พ่อ แม่ พี่ น้อง ของ ตน

๑๐. เมื่อ กิน อิ่ม แล้ว พ่อ นก และ แม่ นก พร้อม ด้วย นิด หน่อย และ น้อย ก็ กล่าว ลา นิ่ม แล้ว บิน กลับ ไป รัง ต่อ มา อีก สาม วัน นิ่ม หาย สนิท และ บิน กลับ ไป พร้อม กับ พ่อ แม่ และ พี่ น้อง

๑๑. ลูก นก เหล่า นี้ แข็ง แรง ขึ้น ทุก วัน และ ไม่ ช้า ก็ สามารถ บิน ได้ เก่ง เท่า พ่อ แม่ วัน หนึ่ง พ่อ นก เรียก ลูก นก เข้า มา รอบ ข้าง สลด ใจ นิ่ง อยู่ สัก ครู่ ใหญ่ แล้ว พูด ด้วย น้ำ เสียง อัน หนัก แน่น ว่า “ลูก รัก ตั้งแต่ เจ้า ออก จาก ไข่ มา แล้ว ทั้ง พ่อ และ แม่ ก็ ช่วย กัน ปก ป้อง รักษา เจ้า บัดนี้ พวก เจ้า ก็ เติบโต และ แข็ง แรง พอ ที่ จะ รักษา ตัว เอง ได้ แล้ว เจ้า ต้อง ออก ไป หา กิน และ ทำ รัง ของ เจ้า อยู่ เอง แต่ ก่อน ที่ เรา จะ จาก กัน นี้ พ่อ อยาก จะ เตือน เจ้า ว่า เจ้า จะ ต้อง ทำ งาน และ อยู่ ด้วย ความ สงบ ไม่ ทะเลาะ วิวาท กับ ผู้ ใด ส่วน นิ่ม นั้น ถึง แม้ จะ เป็น พี่ ใหญ่ แต่

ก็ยังไม่สมประกอบ ควรอยู่ใกล้ๆพ่อและแม่ก่อน จนกว่าปีกจะแข็งดี”

๑๒. ขณะที่พ่อนกพูดอยู่นั้น แม่นกเกาะอยู่ข้างๆ รู้สึกเศร้าใจที่จะต้องจากลูกๆ จึงร้องว่า “ลาก่อนนะลูกรักของแม่”

๑๓. ว่าแล้วแม่นกก็กางปีกออก ประคองกอดลูกน้อยทีละตัวๆ เหมือนหนึ่งมารดาประคองกอดลูกน้อยแนบไว้กับทรวงอก

พ่อนกและแม่นก กลับไปยังรังเดิมของมัน ส่วนนิด หน่อยและน้อย ต่างแยกกัน ไปทำรังของตนอยู่ตามลำพัง

๑๔. ต่อมาไม่ช้า นิดและหน่อยไปติดข่าย และถูกจับ ไปขังไว้ในกรงใหญ่ รวมกับนกอื่นๆอีกหลายชนิด นิดและหน่อยได้รับความลำบากมาก เพราะคนดักนกผู้นั้น ไม่มีความกรุณาต่อสัตว์เลย

๑๕. นกพี่น้องสองตัวนี้ อยากจะให้เขาปล่อยออกมาเป็นอิสระ แต่ไม่มีใครทำให้ตามความปรารถนาของมัน ต่อมาอีกไม่กี่เดือน นกทั้งคู่ล้มเจ็บลงและตาย เพราะความโศกเศร้า

๑๖. นิ่มยังคงอยู่กับพ่อแม่ ทุกๆเช้ามันมักจะบินไปที่หน้าต่างเพื่อกินอาหาร มันพบน้อยน้องสาว

ของมันเสมอๆ มันจึงถามถึงนิดและหน่อย แต่ไม่มี
ใครทราบข่าวว่าน้องทั้งสอง หายไปไหน

๑๗. เด็กๆเอ๋ย เราต้องขอจบเรื่องนกกางเขน
น้อยๆนี่เสียที ถ้าพวกเธอได้พบนกต่างๆแล้ว
ฉันหวังว่า เธอจะมีความกรุณาต่อมัน เหมือนอย่างที่
ปราณีประนอมและลุงชูกรุณานกกางเขนในเรื่องนี้
อย่าลืมว่า นกทั้งหลายก็มีความรู้สึกเช่นเดียวกับคน
เราเหมือนกัน อย่าได้มีใจเหี้ยมโหด มุ่งหน้าแต่จะ
ทำร้ายมัน ดังเด็กเกเร ถือหนังสติ๊กเที่ยวยิงนกตาม
ถนนหนทาง หรือดังคนตักนกเลย

คำถาม
บทที่ ๙

๑. เริ่มต้นบทกล่าวว่ากระไร ?

๒. ทำไมนิ่มจึงถูกปล่อยให้อยู่ที่พื้นดินแต่ตัวเดียว ?

๓. นิ่มหายไปจากที่นั้น ไปอยู่ที่ไหน ?

๔. ใครนำนิ่มไปที่ไหน ? ทำอย่างไร ?

๕. ทำไมนิ่มจึงต้องบาดเจ็บที่ดินอีก ?

๖. เมื่อลูกนกบินเก่งเท่าพ่อแม่ของมันแล้ว พ่อนกพูดกับลูกว่ากระไร ?

๗. แม่นกรู้สึกอย่างไร?พูดว่ากระไร? และทำอย่างไร ?

๘. นิดและหน่อยหายไปไหน ? และทำไมจึงตาย ?

๙. เมื่อท่านอ่านเรื่องนี้จบแล้ว ท่านรู้สึกอย่างไร ?

๑๐. เราควรแสดงความกรุณาต่อนกต่างๆอย่างไรบ้าง ?

๑ ๒๓.ย.๔๙

องค์การค้าของคุรุสภา

พิมพ์ที่โรงพิมพ์คุรุสภา

นายกำธร สถิรกุล ผู้พิมพ์และผู้โฆษณา

๑๑ ตุลาคม ๒๔๕๗